

למה לא תדאגי?

מאת חוה ברנד

לה, לטפח אותם ולבנותם לאסונות גדולים ונאים. זה נותן ספוק לרוח האמן היוצרת שבי לשלוח מכתב ואחרי כן להתחיל לדאוג שמה לא הדבקתי את הבל על המכתב, או אולי לא דיקתי בכתיבת הכתובת — עד שעצבי מתמוטטים כליל.

אולם אל תזניחי את הדאגות הקלות, הנוצחיות. כגון בעיית הדור הצעיר, מלחמת אבות ובנים. נימוס וכדומה.

גורל האנושות, למשל, שזהו נושא בעל אלו סוף אפשרויות לדאגה צריך להיות עבורך כסריגתך. קחיהו עמך לכל מקום ודאגי עליו מדי פעם בפעם, בקפה, במסכה משעממת או בהפסקה בקולנוע.

ואל תזניחי, כמוכן, את בריאותך בנושא לדאגה. מה? את בריאה לגמרי? את מרגישה את עצמך מצוין? ומה בדבר האפשרות שרק היום באור טובוט נדבכת באיוז מחלה קשה? ושמה אותו דג שאכלת לא היה טרי ביותר?

קראי נא רק שנים-שלושה ספרים העוסקים ברפואה ואני מבטיחה אותך שתמצאי לפחות 50 אותות המבשרים מחלות שונות. אך אם למרות כל השתדלויותיך לא תמצאי סבה לדאגה — מה בדבר בני משפחתך? ידידיך וחיברותיך?

מכירה אני אשה אחת הדואגת זו השנה ה-19 לבריאות בנה היחיד. (אף על פי שמעולם לא חש כל כאב או מחוש) תהי לך אשה זו לדוגמה.

ואל תשכחי לדאוג לכסף. כסף כסף, כמה אפשרויות והזדמנויות נפלאות נותנת מלה קצרה זו. אך השיטה היא קלסית בפשטותה: אם אין לך כסף — כל אשר עליך לעשות הוא לדאוג כיצד להשיגו. אם יש לך הרבה כסף — דאגי מחשש פן תאבדיהו.

לסכום:

אל תשימי לב לאלה האומרים ומציעים לך לא לדאוג. לא יעבור יום בחיך מבלי שתבכי על תבשיל שהקדית. לו גם תצטרכי במיוחד להקדיחיו על מנת לא להפסיק לדאוג. התמידי באמונים. מה את חושבת יכול היה לקרות לשחקני התיאטרון שלנו לו היו מפסיקים להתאמן?

למה לדאוג? שואלים האופטימיסטים. ואילו אני שואלת: למה לא תדאגי? הרייתה פעם בהיסטוריה תקופה שהיו בה יותר אפשרויות להתלונן ולהתאונן מאשר בתקופתנו? ובכן מדוע ולמה לא תנצלי אותן?

כל אדם חייב לעצמו מעט דאגה בכל יום. ואשה — על אחת כמה וכמה. כל אדם חייב לעבור פעם ביום על פני מעבר מסוכן, ואם לאו — לפחות לעבור דרך עקלתון אחת, כך שכשיודמן לב מעבר מסוכן אמיתי — יעבור בו בביטחה.

כאוספת דאגות ותיקה, הייתי רוצה לצין לפניכן כמה חוקים שרכשתי במשך שנות נסיוני ואשר תרמו הרבה להצלחתי כ"דואגת" ממדרגה ראשונה. ראשית — לעולם אל תדחי את הדאגות ליום אחר. לעולם אל תאמרי: "מילא, לא אדאג היום, היום אני כה נהנית. אדאג מחר" — ומחר? שמה מחר תהגי עוד יותר?

אל תשמעי לאדם שיאמר לך שאת יותר מדי צעירה לדאגות. אין יותר מדי מוקדם להתחלה. להפך, כמה מהדאגנים הגדולים ביותר החלו להתלונן דווקא בנעוריהם.

מצאי את סוג הדאגות המתאים למוךך, והשארי נאמנה רק לסוג זה. בתחלה, תאמרי בדאי לעצמך לא פעם: "שטות היא לדאוג על דבר זה, הלא הוא חסר כל ערך" — אך לא זוהי הדרך הנכונה! במשך הזמן תגלי שאת יכולה להפיק אין סוף דאגות כבירות ותשובות מעניינים שגוראו כה פעוטים ושלמראית עין אינם מעוררים כל דאגה.

האם נסיתי, למשל, לדאוג. על מש"הו בלתי סקטי או ספשי שאת חר שבת שיתכן שאמרת במקרה לידידתך? אם תטפלי בשאלה זו בדרך הראויה — הרי יכולה מחשבה זו לקלקל לך את כל היום באופן יוצא מן הכלל. או שמה אמרה ידידתך משהו בכונה לפעו בך?

שדה פעולה זה הוא בלתי מוגבל. באוטן פרטי, אני אוהבת לעקוב ולמצוא "סגעים" קטנים וטפשיים כאי

סימן טוב ג'נה, שזכה בתואר "גיבור ישראל" בהוקרה להצטיינותו בקרב עז הכפר הערבי עיראק איסואידן, נשא את הצעירה לוטי לאשה. החתן, קמוע הרגליים, סומך ידו על יד יצחק שרה, השישבוני, ושורשתם מצולמנים עז רקע תמונה שנושאה — מלחמת בריכוכבא.

הצילום: בנו רותנברג

מיורים קלים בעיר

סירי זכוכית וחרס

כראי לצעת

אשה החפצה בהצלחת בעלה צריכה לשים לב לא רק להופעת החיצוני, גיח, אלא גם להופעתו של בעלה.

שערות מטוסלות, ידיים, בגדים ואצל הגבר, ביחוד, הפנים המגולחים למש"ע — הם הקובעים בהופעה החיצונית. גיח, ולשם כך יש להשתמש במי חטוי מטיב מעולה השומרים על עור הפנים מכל גרוע.

הציעי לבעלך להשתמש מדי יום ביומי במי החטוי לאחר הגלוח של יצי"ה, הנותנים לגבר את הברק האח"ר, שומרים על עור פניו ומשויים להם חן ורעננות.

הסוג השני הם הסירים מחרס שרוף ומזוגג. הם אינם דוקא עגולים, אלא יש ביניהם מרובעים זמלכניים. ישנן גם מתכות ממין זה. בצד החיצוני צבעם חום בהיר, ואלו בפנים הם בהירים לגמרי. גם אותם טוב לשים על אפי"כסט, אם כי הם עומדים גם נגד אש בלתי מוסוית.

לשני מיני הסירים האלה ישנה מע"לה, שהם חוסכים לך כליים, כי את יכולה להגיש בהם אחריו הבשול את האכל לשולחן. הם נאים בצורתם וקלים עד מאד לרחיצה ונקוי. המבטות שהן קטנות בדרך כלל יכולות לשמש אתך כך גם בתורת צלחת.

החסרון של שני הסוגים הוא שהם דורשים זהירות רבה בשמוש. חוץ מפלטת האסכסט הדרושה הרי אסור להסירם מהאש ישר לכיור, כמו שאי"נו רגילות, או לשימם במקום רטוב. אסור לרחוץ אותם בעודם חמים כי הם עלולים להתפצץ. ואסור להשאירם במקרר עם האוכל ואחרי כן לחמם בהם את האוכל בעודם קרים. לזמן ולאנשי המדע והטכניקה — פתרונים.

באו החשמל והגו ושחררנו מהפיה המשחיר את הסירים ומאריך את עב"ר דתנו. בא סיר הלחץ ושחרר אותנו מש"עות רבות של בלוי במטבח ליד הכי"ריים.

מתי נשתחרר מאותם ספוגי-ברזל, חול ושאר סממנים על מנת לנקות את הסירים שנחרכו והתלכלכו לא מבחוח"כי אם מבפנים?

בסירי החנויות כלי המטבח ראיחי ששני מיני סירים כאלה הולכים ומת"קבלים על לב בעלת-הבית הישראלית כיום. האחד הוא סיר הזכוכית ממין "פירקס". זהו סיר העשוי זכוכית הע"ר מדת נגד אש. לאו דוקא חשמלית, בתנאי שיעמידוהו מעל פסת אסכסט. כמוכן שהוא שקוף ואת יכולה לראות את תהליך הבשול מבלי להוריד את המכסה. לסירים המופיעים עתה בשוק ישנה גם ידית מתפרקת. העשויה מח"מר פלסטי, כך שבשעת הבשול או בהגישך לשלחן את יכולה להסירה וה"סיר נראה ככלי נאה, כמו כן אין הידית מתחממת.

